

Parshat Tazria-Metzora Striking Parallels

Simon Wolf

The Rashbam's self-declared purpose of his commentary on the Torah is to interpret the Torah based on the "simple reading of the text (פשוטו של מקרא)".¹ With regards to Tzara'at, the Rashbam in his commentary makes an interesting disclaimer. "All the Parshiyot of Nigayim...we have no understanding and nothing to say with regards to the simple reading of the text (אין לנו אחר פשוטו של מקרא) or through proficiency in the natural realm, rather the only explanation we have is the interpretations of the Chachamim, their statutes and that which they received from the earlier sages."² The Ramban reflects a similar sentiment when he declares with regards to the Nigayim of clothing and houses, "this is not found in nature and does not exist in the natural world... (איננו בטבע כלל ולא הווה זה) (בעולם...)." ³ Given this background, it is infinitely more challenging to present anchored innovations or find nuggets of insights other than to comprehend and appreciate the Midrashei Chazal with regards to these Parshiyot. On the other hand, it is possible that deciphering the context and pattern in which Tzara'at is presented might engender broader insight into the message and meaning of these cryptic Parshiyot.

In the first half of Sefer Vayikra, the Parshiyot are presented in a parallel opposing fashion. For instance in the beginning of Sefer Vayikra, the Torah first presents all the voluntary Korbanot (עולות ושלמים)⁴ and then all the obligatory sacrifices (טאות).⁵ In other words, it first discusses someone who is trying to express or enhance their relationship with God and it then considers an individual who needs to repair their tainted or severed connection with God. Parshat Tzav begins with detailing the proper processing of the Korbanot (זאת תורת...) by the Kohanim and who and what they are entitled to from each of the Korbanot. It then transitions into improper thoughts when administering the Korbanot (פגול) and those who are precluded from partaking in the Korbanot (טמא). The Torah then enumerates the items from the Korbanot that are impermissible to consume (חלב ודם) or need to be relinquished by the owner to the Kohanim (חזה ושוק).⁶

The end of Parshat Tzav and the beginning of Parshat Shemini describe the proper way to consecrate the priests and the Mishkan and the

resultant manifestation of the presence of God. The death of Nadav and Avihu and the Parshiyat proscribing Kohanim from becoming inebriated highlight the unsuitable way to deal with such events and the inappropriate approach to the holiness engendered by the presence of God.

In Parshat Shemini, the Torah identifies those animals that are acceptable to be eaten, followed by those that are forbidden. Similarly, it specifies which fish are permitted to be eaten and those which are unacceptable. It then concludes with a list of birds that are proscribed from being consumed and which flying beings are sanctioned. At the tail-end of Parshat Shemini and in Parsat Tazria-Metzora, the Torah identifies different causes for Tuma and how one purifies themselves from such defilement. It begins with animal carcasses (נבלות) and creeping things (שרצים) and the implications of their impurity, followed by the means through which one can cleanse themselves from that impurity (אך מעין ובור) (מקוה מים). These are Tumot that can be removed without the need for a sacrifice. Parshat Shemini concludes with a generic call to avoid defilement (לא תטמאו) and to strive for sanctification (והייתם קדושים) because God is holy (כי קדוש אני).

It is followed in Parshat Tazria by the Tuma caused through childbirth (אשה כי תזריע) and the restrictions engendered (ואל המקדש לא תבא) and then presents the process that allows the woman to regain her purity (ובמלאת ימי טהרה). The Torah then begins discussing Tzara'at. First the Nigayim that affect the body of the person, then the Nigayim that infect clothing and then finally the Nigayim that are manifest in buildings. Each of these is followed by the process through which one purifies the defilement caused by the Nigayim. Parshat Metzora concludes with a list of bodily emissions that cause Tuma and the method for cleansing oneself from these impurities. All of these share in common that they require a Korban to remove the defilement they cause.

Parshat Acharei-Mot then begins with the Avoda of Yom HaKippurim which has two unique features that are only permitted once a year. The ability of the Kohen Gadol to enter the Holy of Holies (קדש) and the Sa'ir HaMishtaleach (שעיר המשתלח) which is the only "Korban" that provides expiation through being "sacrificed" outside the central place of worship. Immediately afterwards, there follows a strong directive that no sacrifices may be offered outside the Mishkan or Mikdash, and that the only

¹ עיין רשב"ם בראשית א,א ושם לז,ב... והראשונים מתוך חסידותם נתעסקו לנטות אחרי הדרשות שהן עיקר, ומתוך כך לא הורגלו בעומק פשוטו של מקרא...
² אדם כי יהיה בעור בשרו: כל פרשיות נגעו אדם ונגעי בגדים ונגעי בתים ומראותיהן וחשבון הסגרם ושערות לבנות ושער שחור וצהוב אין לנו אחר פשוטו של מקרא כלום ולא על בקיאות דרך ארץ של בני אדם אלא המדרש של חכמים וחוקותיהם וקבלותיהם מפי החכמים הראשונים הוא העיקר: (רשב"ם ויקרא יג,ב)
³ זה איננו בטבע כלל ולא הווה בעולם, וכן נגעו הבתים... (רמב"ן ויקרא יג,מז וגם עיין בכוזרי מאמר ב אות סב)

⁴ עולת בהמה, עולת העוף, ברית מלח וקרבת שלמים
⁵ חטאת הכהן (פר כהן משיח), חטאת הצבור (פר העלם דבר של צבור), חטאת הנשיא (שעיר נשיא), חטאת היחיד, קרבן עולה ויורד, אשם מעילות, תלוי וגזלות
⁶ החלב והדם גם אסורים בבהמת חולין, והם אסורים שמופיעים בכמה מקומות בתורה, אבל האיסורים ההם קשורים לקרבנות כמו שנא' י' קל-אכל חלב מן-הבהמה אשר יקריב ממנה אשה ליתקן ונכרתה הנפש האכלת מעמיה: (ויקרא ז,כה) וגם י' נפש הבשר בדם הוא ואני נתתיו לכם על-המזבח לכפר על-נפשתיכם י' הדם הוא בגוף יכפר: (ויקרא יז,יא)

permissible consumption of fats and blood (חלב ודם) from animals is on the Mizbeach. The remainder of Acharei Mot and Kedoshim contrast the tenets that should guide (חקתי ומשפטי) and the behaviors expected of Bnei Yisrael (קדשים תהיו) with those of the nations (ובחוקותיהם לא תלכו) that Bnei Yisrael resided amongst (מצרים) and those that they will be conquering (כנעני).

The first half of Sefer Vayikra concludes with the following summary, "You shall faithfully observe all My laws and all My statutes (ושמרתם את כל חקותי) ... I am God your Lord who has set you apart from other peoples (אשר הבדלתי) (אתכם מן העמים). So you shall set apart the clean beast from the unclean, the unclean bird from the clean (והבדלתם בין הבהמה הטהרה לטמאה ובין העוף) (הטמא לטהר). You shall not draw abomination upon yourselves through beast or bird or anything with which the ground is alive, which I have set apart for you to treat as unclean. You shall be holy to Me, for I God am holy (והייתם לי קדשים כי קדוש אני יהוה), and I have set you apart from other peoples to be Mine."⁷ It broadly covers many of the contrasts that were highlighted in the different sections of the first half of Sefer Vayikra.

It is worthwhile to point out that there are two oddities in the schematic presented. The first is that the Parshiot of Tzara'at are laid out in an unusual fashion. One would have expected the structure to be one of the following: Either, each form of Tzara'at (נגעי אדם בגדים ובתים) should be explained one after the other and then after that the method for purging oneself of their defilement should be presented respectively; or each form of Nigayim along with its purification process should be proffered one by one. Instead, the Torah does something very strange. It expounds upon the Nigayim affecting the individual's body,⁸ then it switches to Nigayim affecting clothing and the method for them to return to their former purity.⁹ Only after that digression, does the Torah return to explain how one removes the defilement caused by Tzara'at affecting the body of the individual.¹⁰ Immediately afterwards, the Torah discusses Nigayim of houses and the means through which they can gain Tahara.¹¹

The strangeness of this layout is confirmed by the placement of the phrases whose usage signal the closure of a topic, Zot HaTorah (זאת התורה) or Zot Torat (זאת תורת). In the Parshiyot about Tzara'at, an

interim closure is found after the body and clothing Nigayim (זאת תורת נגע צרעת בגד...)¹² and then again after the description of the purification process from Nigayim affecting the body (זאת תורת אשר בו נגע) (צרעת).¹³ Then, only after the section dealing with Tzara'at affecting houses is there a grand closure to all of the forms of Tzara'at (זאת התורה לכל נגע הצרעת) (ולנתק: ולצרעת הבגד ולבית...זאת תורת הצרעת).¹⁴ It would have made infinitely more sense to move the Parshiya dealing with Tzara'at that affects clothing to be placed between the Taharat HaMetzora (טהרת המצורע) and the section dealing with the Tzara'at that affects houses. Why is Tzara'at HaBegeg subsumed in the section dealing with Tzara'at HaGuf? And why is Tzara'at HaBatim segregated?

The other unusual aspect of the structure presented is the insertion of the narrative about the consecration of the Mishkan and the subsequent death of Nadav and Avihu in the middle of all these laws. The story is topically relevant since the inauguration involves sacrifices and the Kohanim's service, both of which were explained in Parshat Vayikra and the beginning of Parshat Tzav. Nevertheless, there are other possibilities for presenting this narrative including possibly inserting it in Sefer Shmot (see [Vayakhel-Pekudei – Who is the Kohen Gadol?](#)) or maybe moving the Yom HaShmini and the death of Nadav and Avihu to between Parshat Metzora and Parshat Acharei Mot which actually references their death (אחרי מות שני) as if it is a continuation of Parshat Shmini.¹⁵ What is the reason these narratives are inserted where they are in Sefer Vayikra?

To address these two peculiarities, it might be worthwhile to suggest another possible structure for the first half of Sefer Vayikra that widens the lens to take a more macro view of the layout and the contrasts presented. In this perspective the Torah is contrasting the world of holiness found within the Mishkan with the mundane and profane world found outside of it. In order to delineate the sections, we will be guided by when the Torah utilizes the phrases Zot HaTorah (זאת התורה) or Zot Torat (זאת תורת) as a closing summary.

The first of these is found in the middle of Parshat Tzav and brings closure to the Parshiyot about the Korbanot (זאת התורה לעלה למנחה ולחטאת ולאשם)

⁷ ושמרתם את כל חקותי ואת כל משפטי ועשיתם אתם ולא תקיאו אתכם ולא תארוץ אשר אני מביא אתכם שמה לשבת בה: ולא תלכו בחקות הגוי אשר אני משלח מפניכם כי את כל אלה עשו ואקח בם: ואמר לכם אתם תירשו את אדמתם ואני אתננה לכם לרשת אתה ארץ זבת חלב ודבש אני יקח אלקים אשר הבדלתי אתכם מן העמים: והבדלתם בין הבהמה הטהרה לטמאה ובין העוף הטמא לטהר ולא תשקצו את נפשתיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמש האדמה אשר הבדלתי לכם לטמא: והייתם לי קדשים כי קדוש אני יהוה ואל תשקצו אתכם מן העמים להיות לי: ואיש או אשה כיהוה בהם אוב או ידעני מות יומתו באבן ירגמו אתם דמיהם בם: (ויקרא כ,כב-כז)

⁸ ויקרא יג,א-מ

⁹ ויקרא יג,א-מ

¹⁰ ויקרא יד,א-לב

¹¹ ויקרא יד,לב-כז

¹² זאת תורת נגע צרעת בגד הצמרו או הפשתים או השתי או הערב או כל כלי עור לטהרו או לטמאו: (ויקרא יג,ט)

¹³ זאת תורת אשר בו נגע צרעת אשר לא תשיג ידו בטהרתו: (ויקרא יד,לב)

¹⁴ זאת התורה לכל נגע הצרעת ולנתק: ולצרעת הבגד ולבית: ולשאת ולספוח ולבהרת: להורת בין הטמא וביום הטהרה זאת תורת הצרעת: (ויקרא יד,כד-כז)

¹⁵ וידבר יקח אל משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבנתם לפני יקח וימתו: (ויקרא יא,טז)

The next one is found after the enumeration of the Kosher and non-Kosher animals at the end of Parshat Shmini (זאת תורת הבהמה והעוף...להבדיל בין הטמא ובין הטהור ובין החיה הזבה את-זובו ולזכר ולנקבה...).¹⁶ The subsequent three instances were already noted above with regards to the Tzara'at of the body, the clothing and the house.¹⁸ The last one is found at the end of Parshat Metzora where it summarizes all the bodily

emissions that cause Tuma (ואשר תצא) ממנו שכבת-זרע לטמאה-בה: והדורה בנדתה והזב את-זובו ולזכר ולנקבה...¹⁹ By breaking up the first half of Sefer Vayikra in this manner and dividing the narrative of the consecration of the Mishkan into three parts: the seven days of Milu'im, the Eighth Day and the death of Nadav and Avihu, it produces the following parallel structure that might shed light on some of the questions raised above:

תורת חוץ לקדש	תורת הקדש
ויקרא יא	ויקרא א-ז
תורת החולין ¹⁷	פרשיות הקרבנות ¹⁶
ויקרא יב-יד	ויקרא ח
לידת האדם וצרעת האדם ¹³ והבגדים ¹² וטהרתם	ז' ימי המלואים – הקדשת הכהנים ובגדיהם
ויקרא טו	ויקרא ט
צרעת הבתים ¹⁴	יום השמיני – הקדשת המשכן והשראת השכינה
ויקרא טז	ויקרא י
זב, שכבת זרע, נדה, זבה ¹⁹	מיתת נדב ואביהוא
ויקרא יז	ויקרא טז
שחטי חוץ	אחרי מות שני בני אהרון – עבודת יו"כ ²⁰

This first parallel places the Torah's instructions with regards to Korbanot and the usage of animals in that regard versus which animals are permissible to be consumed outside the Mishkan. The beginning of Sefer Vayikra is focused on the "eating" of the Mizbeach and the Kohanim in the confines of the Mishkan, in a world of sanctity. It explains which animals are appropriate for sacrifices and the different types of Korbanot one is obligated to bring or can avail themselves of. In the Parshiyot about Kashrut, the Torah is addressing the world of eating outside the Mishkan. It demands sanctification through discernment as to what one consumes and the ramifications of purity and impurity on the individual based on that consumption and interactions with those animals. This will have an impact on the individual's ability to sanctify the mundane as well as themselves and have repercussions with regards to their ability to enter into the world of holiness in the Mishkan.

About the parallel prior to that, it is interesting to note that the end of Parshat Metzora which discusses bodily emissions that cause Tuma (זב וזבה)²¹ requires a counting of seven days and then Korbanot on the eighth day to extract oneself from these impurities.²² It is reminiscent of the seven days of the Milu'im and the Yom HaSmini that follows. The concluding verse of this section explains the reason to be cautious when being affected by these impurities is because "You shall put the Israelites on guard against their uncleanness (והזריתם את בני ישראל מטמאתם), lest they die through their uncleanness by defiling My Mishkan which is among them."²³ Most translate the word V'Hizhartem as separating,²⁴ meaning that one in such a state of Tuma must distance themselves from the Mishkan because of the presence of God that resides there. The Tuma is incompatible with the sanctity of the Mishkan and by definition will lead to the death of the individual. This is similar to the death of Nadav and Avihu which is caused by their inappropriate exposure to the divine (see Parshat Shemini – Nadav and Avihu – What Went Wrong).²⁵ More striking is the Bechor Shor's suggestion that the word V'Hizartem derives from the root Zara (זרה), a foreigner.²⁶ It is the exact same word used to

Skipping to the parallels found at the end of this structure, the contrasting parallel between the Avoda of Yom Kippur and the worship outside the Mishkan was already discussed above.

¹⁶ זאת התורה לעלה למנוחה ולחטאת ולאשם ולמלואים ולזבח השלמים: אשר צוה יקח את-משא בחר סיני ביום צולו את-בני ישראל להקריב את-קרבניהם ליקח במדבר סיני: (ויקרא ז, לז-לח)
¹⁷ זאת תורת הבהמה והעוף וכל גפש החיה הרמשת בבמים ולכל-גפש השרצת על-הארץ: להבדיל בין הטמא ובין הטהור ובין החיה הנצאלת ובין החיה אשר לא תאכל: (ויקרא יא, מו-מו)
¹⁸ עיני הערות 12, 13, 14
¹⁹ והזריתם את-בני ישראל מטמאתם ולא ימותו בטמאתם בטמאם את-משכן אשר בתוכם: זאת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת-זרע לטמאה-בה: והדורה בנדתה והזב את-זובו ולזכר ולנקבה ולאיש אשר ישכב עם-טמאה: (ויקרא טו, לא-לג)
²⁰ הכותרת של הפרשיה: "וידבר יקח אל-משא אתרי מות שני בני אהרן בקרבנותם לפני יקח וימתו" עושה אותה כהמשך ישיר לאירועים של יום השמיני
²¹ הבעל קרי והנדה הם טומאות קלושות של הזב והזבה

²² וכי יטהר הזב מזובו וספר לו שבעת ימים לטהרתו וכבס בגדיו ורחץ בשרו במים חיים וטהר: וביום השמיני יקח לו שתי תרים או שני בני יונה ובא לפני יקח אל פתח אהל מועד ונתנם אל הכהן: (ויקרא טו, ג-ד) ׀ ואם טהרה מזובה וספרה לה שבעת ימים ואחר תטהר: וביום השמיני תקח לה שתי תרים או שני בני יונה והביאה אותם אל הכהן אל פתח אהל מועד: (ויקרא טו, כח-כט)
²³ והזרתם את בני ישראל מטמאתם ולא ימותו בטמאתם בטמאם את משכן אשר בתוכם: (ויקרא טו, לא)
²⁴ והזרתם – אין מזירה אלא פרישה, וכן: מזורו אחר (ישעיהו א'ד), וכן: מזיר אחיו (בראשית מ"ט:כ"ו). (רש"י ויקרא טו, לא ועוד הרבה)
²⁵ עיני רשב"ם ויקרא יא
²⁶ הזרתם את בני ישראל מטומאתם – נראה לי לשון זרות, אישטרונויריא. ורש"י פירש לשון פרישות, כמו ויזרו מקדשי בני ישראל (ויקרא כ"ב:ב). (ר"י בכור שור ויקרא טו, לא)

describe the indiscretion of Nadav and Avihu (אֲשֶׁר זָרְהוּ) that incurs the same result, death, suggested by the verse here.²⁷ It is a caution to both insiders (Kohanim) and outsiders (Bnei Yisrael) of the dangers of improperly approaching the divine.

Now we will discuss the most significant and illuminating aspect of this parallel. The seven days of the Milu'im (consecration) are the process by which Aharon and his sons and their vestments, as well as the utensils, are sanctified in order to allow them to perform the services in the Mishkan.²⁸ On the other hand, the Eighth Day, which is their first day of service in the Mishkan, is about inaugurating and sanctifying the Mishkan itself in order to be ready to receive and host the presence of God. The fact that the consecration of the Kohanim and their garments takes place simultaneously is enlightening; it indicates that the clothing is a part of the means by which the individual is sanctified. That is separate and distinct from the sanctification of the Mishkan. We saw a similar distinction with regards to Tzara'at where the clothing was associated with the individual themselves whereas the house was in its own independent category. This contrasting parallel between the consecration of the Kohanim and the Tzara'at of the individual is found hinted to in one unusual feature in the purifying of the Metzora (see Parshat Tzav – Dual Duty). The Torah requires that both the blood (of the Korban Asham Metzora) and oil (of the Log Shemen) be placed on the ear, thumb and big toe of the Metzora.²⁹ There is a similar requirement with regards to the blood of the consecration sacrifice of the Kohanim that it be placed on their ears, thumbs and big toes.³⁰ Commenting on this similarity, the Ibn Ezra states that the purification of the Metzora is similar to the consecration of the Kohen (והנה המטהר מהצרת) (שהוא בגוף כמו הכהן שימלא ידו ונהנה מהטהר מהצרת).³¹ This is an eye opening and lofty parallel because it equates the individual to the Kohen, their garments to the Bigdei Kehuna and their home to the Mishkan.

According to the Ramban and the Kuzari, Tzara'at is a spiritual disease that indicates a person is sinning, missing the mark or failing somehow which causes

the presence of God to depart from them.³² In that vein, Tuma is the absence of Tahara; Tzara'at is the absence of Kedusha.

Standalone, the Parshiyot of the Metzora, from the perspective of the Ramban and the Kuzari, tell of human failings and frailty; it is a story of someone who has fallen short and thereby lost the privilege to be a host of God's presence in this world. The overarching sense of defilement and sequestering associated with Tzara'at imbues the reader with a sense of negativity and darkness, pessimism and disappointment. On the other hand, there is a silver lining to all of this. Based on their parallel to the consecration of the Kohanim and the inauguration of the Mishkan suggested above, the Parshiyot of the Metzora implicitly set a very high bar for the Torah's default expectations of us. Tzara'at describes failure, but the contrasting parallel shows that there is a viable alternative which the Torah expects of us.

That means that when pure or lacking Tzara'at, the expectation of the Torah is that the individual's home will be akin to a Mishkan (מקדש מעט), the individual will be sanctified in service of God and their dress will reflect their mission. While, obviously, the person is not a Kohen consecrated to the service of the Mishkan, nevertheless, they are dedicated to conduct a life of sanctity through following God's laws and precepts and elevating the mundane to reflect the imprint of God (that which differentiates Bnei Yisrael in Acharei Mot and Kedoshim).⁷ The individual must strive to be a sanctified utensil, a Kohen of sorts, whose life is dedicated to service of God in the mundane world, imbuing the profane with Kedusha. Similar to the inauguration of the Mishkan, such an individual then has the capacity to create a home and household resembling the Mishkan which is sanctified, host to the presence of God, and which radiates the spirit of God. Out of darkness emerges light, and in a paradoxical manner, the Parshiyot of the Metzora set the gold standard by which we should strive to live.

Shabbat Shalom and Chodesh Tov

²⁷ ויקחו בני־אֶהֱרֹן קֹדֶב וְאֶבְיָהוּא אִישׁ מִחֻתָּתוֹ וַיִּתְּנוּ בְּהֶן אֵשׁ וַיִּשְׂימוּ עָלֶיהָ קִטְרֹת וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי יְקוֹק אֵשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם: (ויקרא יא)

²⁸ והנה כל הקרבנות האלו באים למלא את ידם... (רמב"ן ויקרא ח, כב)

²⁹ וְלִקְחַתְּהוּ הַכֹּהֵן מִדָּמֵם הָאֵשֶׁם וַיִּתֵּן הַכֹּהֵן עַל־תְּנוּךְ אֶזְרוֹ הַמִּטְהָר הַיְמִינִית וְעַל־בֶּהֱן יְדוֹ הַיְמִינִית וְעַל־בֶּהֱן רִגְלוֹ הַיְמִינִית: וְלִקְחַתְּהוּ מִלֵּג הַכֹּהֵן מִלֵּג הַשֶּׁמֶן וַיִּצַק עַל־כַּף הַכֹּהֵן הַשְּׂמָלִית: וְטָבַל הַכֹּהֵן אֶת־אֶצְבָּעוֹ הַיְמִינִית מִן־הַשֶּׁמֶן אֲשֶׁר עַל־כַּף הַשְּׂמָלִית וְהִזָּה מִן־הַשֶּׁמֶן בְּאֶצְבָּעוֹ שֶׁבַע פְּעָמִים לִפְנֵי יְקוֹק: וּמִיֵּתֵר הַשֶּׁמֶן אֲשֶׁר עַל־כַּף יִתֵּן הַכֹּהֵן עַל־תְּנוּךְ אֶזְרוֹ הַמִּטְהָר הַיְמִינִית וְעַל־בֶּהֱן יְדוֹ הַיְמִינִית וְעַל־בֶּהֱן רִגְלוֹ הַיְמִינִית עַל דָּם הָאֵשֶׁם: וְהוֹתֵר בְּשֶׁמֶן אֲשֶׁר עַל־כַּף הַכֹּהֵן יִתֵּן עַל־רֹאשׁ הַמִּטְהָר וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְקוֹק: (ויקרא יד, יד-יח)

³⁰ וַיִּצַק מִשֶּׁמֶן הַמִּשְׁחָה עַל רֹאשׁ אֶהֱרֹן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ לְקֹדֶשׁוֹ: (ויקרא ח, יב) \\\ וַיִּקְרַב אֶת־הָאֵל הַשֵּׁנִי אֵל הַמִּלְאִים וַיִּסְמְלוּ אֶהֱרֹן וּבְנָיו אֹתֵי: וַיִּהְיֶה עַל־רֹאשׁ הָאֵל: וַיִּשְׁחֹטוּ וַיִּקְחַתְּהוּ מִשְׁחָה מִדָּמֹו וַיִּתְּנוּ עַל־תְּנוּךְ אֶזְרוֹ אֶהֱרֹן הַיְמִינִית וְעַל־בֶּהֱן יְדוֹ הַיְמִינִית וְעַל־בֶּהֱן רִגְלוֹ הַיְמִינִית: וַיִּקְרַב אֶת־בְּנֵי אֶהֱרֹן וַיִּתְּנוּ מִשְׁחָה מִן־הַדָּם עַל־תְּנוּךְ אֶזְרוֹם הַיְמִינִית וְעַל־בֶּהֱן יְדוֹם הַיְמִינִית וְעַל־בֶּהֱן רִגְלוֹם הַיְמִינִית וַיִּזְרַק מִשְׁחָה אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: (ויקרא

ח, כב-כד) \\\ וַיִּקְחַתְּהוּ מִשְׁחָה מִשֶּׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמִן־הַדָּם אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ וַיִּז עַל־אֶהֱרֹן עַל־בְּגָדָיו וְעַל־בְּגָדֵי בְנָיו אֹתוֹ וַיִּקְדַּשׁ אֹתֵי אֶהֱרֹן אֶת־בְּגָדָיו וְאֶת־בְּגָדֵי בְנָיו אֹתוֹ: (ויקרא ח, ל)

³¹ על תנוך. טעמו ידוע ממקומו. והנה המטהר מהצרת שהוא בגוף כמו הכהן שימלא ידו, כי העון כמו הצרעת בנפש, והבהן מקום חבור, והוא עקר כל המעשים, והימנית בעבור כח הצד הימין, והתנוך זכר לשמוע אשר צוה: (אבן עזרא ויקרא יד, יד)

³² זה איננו בטבע כלל ולא הווה בעולם, וכן נגעי הבתים, אבל בהיות ישראל שלמים לה' יהיה רוח השם עליהם תמיד להעמיד גופם ובגדיהם ובתיהם במראה טוב, וכאשר יקרה באחד מהם חטא ועון יהיה כיעור בבשרו או בבגדו או בביתו, להראות כי השם סר מעליו... (רמב"ן ויקרא יג, מז) \\\ אמר החבר: (ונשאר עלי צרעת הבית והבגד) כבר אמרתי לך, כי זה מחקי כחות השכינה, כי היתה בישראל במעלת הרוח בגוף האדם, מועילה אותם החיות האלהית ונותנה להם זיו והדר בגופותם ובתכונותם ובמשכניהם, ובעת שמתרחקת מהם, מסתכלת עתים ויתכער גופיהם וישתנה יופים, וכשהיא מתרחקת מיחידים נראה על כל איש ואיש סימן התרחק אור השכינה ממנו (ספר הכוזרי מאמר ב אות כב)